

зростатиме такою мірою, якою Україна наблизатиметься до загально- прийнятих європейських норм та стандартів.

Список використаної літератури:

1. Грубіянко А. Українсько-британські відносини 1991-2004 / А.Грубіянко – Тернопіль, 2005. – 256 с.
2. Зеленко К. Великобританія і Україна / К.Зеленко // Євген Коновалець та його доба. – Мюнхен, 1974. – С. 883-906.
3. Лапшин С. А. Дефінітивний аналіз проблеми формування політичної культури студентської молоді /С.А.Лапшин //Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету. Серія: Педагогіка і психологія. – №35. – Вінниця: ВДПУ, 2011. – С.246-251.
4. Черінько І. Українсько-британські відносини: сучасний стан, проблеми, перспективи / І. Черінько // Студентська координата. – К.: Інститут журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, 2005. – С. 4-5.
5. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uacrisis.org/ua/58188-audit-of-foreign-policy-uk-ukraine>

Антосина А.

РОЛЬ ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКОЇ РАСОВО-ЕТНІЧНОЇ ГРУПИ У ВИБОРЧОМУ ПРОЦЕСІ США

У статті проаналізовано роль латиноамериканської расово-етнічної групи у виборчому процесі США.

Ключові слова: расово-етнічна група, виборчий процес.

Із кожним днем проблема національних меншин, зокрема громадян латиноамериканського походження, у США стає все гострішою. Поступово зі зростанням кількості латинос в США зростає і їх значення в політичних процесах, зокрема електоральних. І сьогодні, на відміну від ситуації, що панувала у минулому столітті, інтереси іспаномовного населення вже у жодному разі не можна ігнорувати. Відповідно до даних перепису населення США за останні 10 років кількість представників расово-етнічної групи латиноамериканців збільшилася від 35,3млн. у 2000 р. до 50,5 млн. осіб у 2010 р., у відсотковому відношенні зростання відбулося на 3,8 %, в той час як кількість білого населення зросла лише на 1,2 %. Сьогодні, за підрахунками експертів, 50 % дітей до 5 років є представниками національних меншин. Усе це свідчить про те, що представників расових меншин поступово стає все більше і більше, а білої більшості – все менше. Тож, не виключено, що одного дня настане той час, коли представники білої раси виявляться вже у меншості [1, С.5].

У контексті проблеми політичної активізації латиноамериканських мас варто, насамперед, розглянути мовне питання. Відомо, що іспанська стала найбільш поширеною після англійської мовою у більшості штатів. Статус англійської мови як державної не закріплений Конституцією США, однак визнаний основною мовою в

країні відповідно до традиції. Втім у таких штатах як Нью-Мехіко, Техас, Арізоні, Неваді, Каліфорнії, Флориді та Вірджинії іспанська мова вживається наряду з англійською як друга офіційна. Усе це сприяє тому, що тепер вихідці з Латинської Америки для досягнення успіху і кар'єрного зростання, для комфортного і повноцінного життя навіть не потребують вивчення основної мови США. Неабияким поштовхом до політичної активізації іспаномовного населення США було прийняття поправки до Закону Про виборчі права 1975 р., що передбачала усунення головної причини електоральної пасивності іспаномовних громадян, а саме сприяння етнічним меншинам у перекладі виборчих матеріалів [3 С.100].

Взаємодія представників латинос із політичною системою США пройшла ряд етапів: від участі в електоральному процесі через лобізм до представництва в суспільно-політичних організаціях та врешті-решт органах державної влади. На зростання політичної активності іспаномовних мас значний вплив справило прийняття Закону Про виборчі права 1965 р. та внесення поправок до нього 1975 р. Відповідно відразу спостерігалось значне збільшення кількості представників латиноамериканського походження на виборних посадах: у федеральних органах влади, законодавчих, судових та правоохоронних органах штатів, муніципалітетах та навіть відділах освіти. Розповсюдження закону сприяло зміні способу нарізки виборчих округів в бік більшої їх етнічної гомогенності, що у свою чергу також спричинило зростання політичної активності іспаномовних: "На початку 1990-х, 7 вихідців з Латинської Америки стали членами Палати Представників. У 2001 р. кількість зареєстрованих іспано-американських виборців в подібних округах було на 33 % більше, ніж в округах з білою більшістю [4, С.40]. Тож, сьогодні впевнено можна стверджувати, що іспаномовні американці здійснюють значний вплив на формування соціально-економічного та зовнішньополітичного курсів держави, і навіть безпосередньо впливають на трансформацію політичної бази Республіканської і Демократичної партій США, а також інших політичних інститутів американського суспільства. На підтвердження цього факту можна навести багато прикладів успішної діяльності політиків латиноамериканського походження [1, С.20]. Зокрема таким прикладом може бути успішна діяльність політика і державного діяча А. Вілларайгоси, який здобув перемогу на виборах мера міста Лос-Анджелес у 2005 р., і залишається на цій посаді і досі, завдяки вдалому застосуванню ним стратегії Д. Дінкінса – йому вдалося консолідувати "кольоровий" та білий електорат: "за Вілларайгосу віддали свої голоси 84% латиноамериканців, половина проживаючих в Лос-Анджелесі афроамериканців, а також половина білих". Кандидат на посаду 45-ого президента США М. Ромні також розуміючи необхідність об'єднання меншин, і, зокрема, залучення на свій бік латиноамериканського електорату, привселюдно визнав своє мексиканське походження і навіть створив спеціальний іспаномовний рекламний сюжет, що апелює виключно до латиноамериканської меншини.

Хоча й відзначають іноді, що у державних структурах латинос представлений недостатньо: як по відношенню до загальної кількості латиноамериканської діаспори, що проживає в США, так і по відношенню до кількості посад, зайнятих

представниками інших расово-етнічних меншин, справедливо буде визнати, що протягом останнього десятиліття відбулося значне зростання політичної активності вихідців із Латинської Америки повсюдно на території США. Тож, на початку ХХІ ст. кандидати на посаду 45-ого президента у своїх виборчих кампаніях вже не можуть ігнорувати інтереси "кольорових" меншин, натомість у значній мірі мають орієнтуватися саме на них, а особливо на вихідців із країн Латинської Америки, адже саме латиноамериканська діаспора зростає найбільш швидкими темпами [2, С.33]. А недооцінюючи важливості врахування інтересів найчисленнішої расово-етнічної групи, політик приречений на поразку. Однак варто і враховувати також те, що правозахисні організації, вправно працюючи, борються за все більше розширення прав національних меншин, і в кінці-кінців прагнуть домінування у сфері державного управління. Враховуючи видатні успіхи латиноамериканців у цій сфері за останнє десятиліття, схоже, що вони обрали рекламний слоган передвиборчої кампанії А. Вілларайгоси за девіз власного життя: "Оберемо свого для власного ж захисту! Об'єднуємо ком'юніті!" Врешті-решт білій людині є чому у них повчитися.

Список використаної літератури:

1. Лавут А.А. Основные этапы и модели латиноамериканской интеграции. Интеграционные процессы в Латинской Америке: состояние и перспективы / А.А. Лавут // Аналитические тетради ИЛА РАН. – 2012. – № 22. – С. 4–21.
2. Пигинешева А.П. Внесение поправок в Закон об избирательных правах 1965 года как фактор повышения политической активности латиноамериканских диаспор в США / А.П. Пигинешева // Вестник Челябинского государственного университета. – 2009. – № 41 (179). – С. 151-157.
3. Тайар В.М. Евросоюз – Латинская Америка: новый виток взаимодействия / В.М. Тайар // Латинская Америка. – 2012. – № 3. – С. 96–101.
4. Сударев В.П. США после выборов: перспективы нового латиноамериканского курса / В.П. Сударев // Латинская Америка – 2009. – № 10. – С. 39–47.

Беспалько Н., Панова Ю.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА США (АДМІНІСТРАЦІЯ Д.ТРАМПА) ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНІ ВІДНОСИНИ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА США

У даній статті розглядається зовнішня політика США за правління американського президента Д. Трампа та її вплив на зовнішньо-політичні відносини між Україною та США.

Ключові слова: зовнішня політика, політичні відносини.

США відіграє важливу роль на міжнародній арені, тому внутрішня та особливо зовнішня політика даної країни впливає на політику інших світових держав. Прихід Д. Трампа до президентського крісла в США ознаменував зміни як у внутрішній, так і в